

Výzkum s názvem Podoby lendleru v Cechách ve světle rukopisů Jiřího J. B. Hartla (1781-1849) ze Staré Paky se zabývá postavením lendleru v českém tanečním repertoáru 19. a první poloviny 20. století. Původně německý třídobý tanec byl v tomto období oblíben v celé Evropě. Ze sbírek lidových tanců z Cech (včetně pohraničních oblastí s německým obyvatelstvem) bylo shromážděno přes 750 převážně instrumentálních melodií, označených jako lendler, štajryš, tajč, tyrol apod. Nejbohatším a zároveň nejstarším pramenem je rukopisný sborník tanečních melodií, které v letech 1811-1822 zaznamenal podkrkonošský kantor Jiří Josef Benedikt Hartl (1781-1849) ze Staré Paky. Práce se rovněž věnuje

v

celkovému kulturnímu a historickému kontextu obliby lendleru v severovýchodních Cechách se zaměřením na působení venkovských kantorů. Za nejčastější způsob přenosu tanečních instrumentálních melodií lze označit působení potulných muzikantů, významnou roli hrála také kulturní výměna v etnicky smíšených oblastech. Na základě podrobné hudební analýzy byly zjištěny charakteristické vlastnosti lendlerových tanečních melodií z českých pramenů 19. a první poloviny 20. století. Výsledky potvrzují provázanost lendleru s domácími hudebně-tanečními typy. Jako celek se totiž české lendlerové nápěvy do značné míry odlišují od německého lendleru, a to zejména zjednodušenou melodikou. Také repertoár více než 600 zápisů z Hartlových rukopisů dokumentuje vliv instrumentálních melodií německého lendleru, ale i domácího minuetu, mazurky či točivých tanců. Polovina Hartlových zápisů je typově nevyhraněna a představuje spíše kantorský ohlas módní lendlerové produkce.